

זוהר ימות המשיח

מה שלא שומעים מרבני הערב!!!

אור הזוהר 591 * אדר א' תשע"ד

חלק טו

מפעל הזוהר העולמי

בנישאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גרועי הצריקים אומרים ללמוד זוהר הקדוש

רבי שלום יהודה גרוס
אדמו"ר מהאלמין
נשיא מפעל הזוהר העולמי

שהיא בכלל כל העריות, כמו שכתוב בפרשת אחרי מות. נפל ליבם בקרבם, וחושבים איך נוכל לקוות בדורינו לרחמי שמים, אחרי שהפרו תורת ה' באופן גורא כזה, ועל ידי זה ממילא מתרפים לגמרי, ואפילו לראות לתקן איזה אנשים, שנוכל להצילם מרדת שחת.

על כן מצאתי חובה לנפשי להעריך לפני הכל את אמיתת הענין, שאדברא, בזמננו יותר קרוב לצפות לישועה, והוא, דלכאורה, כאשר יסתכל האדם בתנאי הגאולה האחרונה הכתובה בפרשת נצבים, שתהיה כאשר נשוב אל ה' לשמוע בקולו ככל המצוה אשר צונו בכל לבבנו ובכל נפשנו אנחנו ובנינו, ואז ישיב ה' אלוקינו את שבותינו... כמבואר שם, וכפי מה שאנו רואים כעת לא אכשיר דרא כלל, ודבר זה נותן מקום להתיאש, וכפי מה שכתבנו למעלה, אבל התשובה על זה הוא, כפי מה שנבאר, דהנה, לכאורה, קשה לנו זאת על חכמינו, זכרונם לברכה, שמסרו לנו חכמי המשנה והגמרא בסימני הגאולה סימנים שאינם לשבח כלל, כמו שאמרו במשנה סוף סוטה ובסנהדרין (דף צ"ו): בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגי... ואין תוכחה, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו בפני קטנים, בן מנבל אב, בת קמה באמה, וכלה - בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו... עוד שם: חכמת הסופרים תסרה, ויראי חטא ימאסו, והאמת נעדרת, ובסנהדרין איתא: דהיינו, שנעשית עדרים עדרים והולכת לה, פירוש שתחסר האמת מן העולם יום יום בשטף גדול מאוד, עוד שם: אין בן דוד בא... עד שירבו המלשינות, וכיוצא בזה דברים רבים, וכמה מהם סמכו גם על דברי תורה והנביאים, ואנו רואים, בעוונותינו הרבים, שנתקיימו כולם בדור הזה, [וגם כל שאר הדברים מענין המצוקות גם כן כולם], ולכאורה יפלא, דהלא מפסוקי התורה נראה להיפך, שהגאולה תהיה כשנשוב אל ה', כמו שנאמר: 'והיה כי יבואו עליך...

רק על ידי האמונה בעולם הנצח, בשכר ועונש יהיה אפשר לשמור על הדת במסירות נפש

ה"חפץ חיים" זי"ע בספרו "צפית לישועה" כותב וזה לשונו הטהור: הנה, בעוונותינו הרבים, אנו רואים בכמה מקומות שנתמוטט קיום הדת מאוד מאוד, ומנתקים הבנים מילדותם מתורת ה', מה שלא היה כן באיזה שנים שלפנינו, וכאשר נחקור היטיב על סבת הענין נמצא שיש כמה סבות, והסבה העקרית היא רפיון האמונה, כי האמונה בעולם הנצח, בשכר ועונש, בביאת המשיח ובכל יעודי התורה, היא שנתנה אומץ לישראל בכל דור לשאת את כל המצוקות והתלאות ולעמוד עבור דתם במסירת נפש, הן בעצמם הן את בניהם, שיפה היה לו לאב לראות את בנו שחוט לעיניו על קדושת השם, להשיב נשמתו טהורה לאלוקי השמים, מלראותו בגרם ה"אושר", אם חלילה יסלף דרכו מדרך התורה והמצוה.

אכן, בעוונותינו הרבים, כהיום הצליח מעשה שטן על ידי שלוחיו הרבים לרפות שורשי האמונה מקרב ישראל, הן בשכר ועונש והן ביעודי הנביאים, וכאשר רואים את גודל המצוקות והתלאות שעוברים עלינו בכל יום, מדמים בנפשם שהקדוש ברוך הוא הסתיר פניו ממנו לגמרי, ומתיאשים מן הגאולה, ואינם מחכים למלכות שמים כלל, וכל אחד פונה לעצמו ומבקש עצות, הן בהתר והן באסור, איך לפרנס עצמו ובני ביתו.

פריקת העול בחילול שבת ועריות חייבי כריתות ומיתות בית דין

ויותר מזה, שאפילו מבין התמימים והישרים, בראותם את גודל פריקת העול שנתהוה, בעוונותינו הרבים, שהוקל בכמה מקומות ענינים החמורים שבחמורים, כגון: דברים שחייבה התורה עליהם מיתה וכתר [כגון: חלול שבת דכתיב: "מחלליה מות יומת", ועריות, דהיינו - טבילת נדה,

דת ה' בכל יכולתם ויפעלו בעצמם לחיות בלחם צר ומים לחץ, ורק שלא יבוא פיגול לתוך פיהם, ובזמן שנפשם רעבה וצמאה ועייפה, ולא יום אחד ושניים אלא כמה וכמה ימים ושנים, ובכל ענים ומרודם לא יבעטו, חס ושלום, אלא עוד נפשם בהם תמוגג על מעוטם בתורה ובמצוות ה' אשר אין בידם לעשות כראוי, האין זו תשובה לה' בכל לב ובכל נפש?! כי עבודתם לה' היא עבודה שלמה, אשר זכות אחד מהם יכריע הרבה, והרבה כהנה וכהנה, כיוצא בזה אנו רואים קדושת עם ישראל, שבהתגברות מצוקת הזמן על כל אחד עד מאוד, ואף על פי כן מתחזקים בכל נפשם לשמור חוקי התורה הם ובניהם, ובאים ומתפללים ובוכים ומתודים לפני הקדוש ברוך הוא ומצדיקים דינו וקובעים עיתות לתורה, ובכל ענים ודחקים ירבו לרחם ולעשות חסד אחד עם חברו, בכל מיני השתדלות והתחכמות איך להיטיב ולהשכיל אל דל, ועל כל האנשים האלו בודאי קרוב מאוד לומר, שנתקיימו בהם פסוקי התורה: "והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבות אל לבבך... ושמעת בקולו ככל אשר אנוכי מצוך היום ונניח בכל לבבך ובכל נפשך", כי אלה השרידים, שלומי אמוני ישראל, שבים בכל ליבם ויודעים חומר העבודה והמצוה אשר עליהם, ומוסרים נפשם לקיים את התורה הם ובניהם.

אמנם גם זאת הגידו לנו חכמינו ז"ל מראש, כי לא הכל יעמדו במדרגה הזאת, ויקום דור חדש, שהם יהיו להיפך מהראשונים, שיעמדו במדרגה שפלה במצב הדת מאוד, ויתנהגו כל אחד לפי הישר בעיניו [ולא יקבלו תוכחה כמבואר במשנה], ואף על פי כן, אל יפול לבנו מזה, כי זה גופא מסימני הגאולה, כי אלה הראשונים יקרבו הגאולה במעשיהם הטובים, ואלה נמי יקרבו הגאולה, והיינו, שבדורות הקודמים כשהתנהלו הדורות כתקונם, וכל כלל ישראל עמדו במעמדם האבות מסרו לבניהם את יסודי האמונה והדת, והבנים קבלו באהבה וחבה כל מה שנמסר להם מאבותיהם [וכפי חוק הדרך ארץ שקדמה לתורה, שעל הבנים הצעירים לשמוע לקח אביהם ואמונתו הקדושה הלא היא מקובלת מדור לדור מאבות לבנים עד הדור הראשון שהיו שישים רבוא אנשים מבני עשרים ומעלה מלבד הנשים והטף, שהיו כולם במעמד הר סיני, והם ראו הכל בעיניהם, וכדכתיב: "היום הזה ראינו כי ידבר אלוקים את האדם וחי!"], וכמו שאנו אומרים: "ודבריו חיים וקיימים... על אבותינו עלינו ועל בנינו ועל דורותינו..." וכל ידעם וחפצם הן של האבות והן של הבנים היתה רק זאת, לזכות בתורה ובמעשים טובים ולעשות רצון אבינו שבשמים, ואז לא היתה הנחיצות כל כך בקרוב הגאולה שמצב הדת עמד על תילו, ובאריכות הגלות גדלה ורבחה זכותם של ישראל מדור דור הן מהזכויות בעצמן, שנתווספו מכל דור, והן משכר ההמתנה, שישראל מחכים ומצפים לביאתו של משיח זה זמן ארוך, ועומדים באמונתם ובצפיתם לישועה, וכמו שאמרנו חכמינו,

הברכה והקללה... ושבת עד ה' אלוך ושמת בקולו... ואז ישיב ה' את שבותך... והיא הבטחה מה' שכן יהיה בודאי, וכמו שכתב הרמב"ן.

דבאחרית זמן הגאולה ימצאו שני סוגי אנשים ושניהם יעזרו בקרוב הגאולה

הנה יש כמה תשובות לבאר הענין (עיינו שם בסנהדרין צ"ז ע"ב ודף צ"ח), אבל הבאור הענין הקרוב לפשוטו הוא כך, דשניהם אמת, דבאחרית זמן הגאולה ימצאו שני סוגי אנשים ושניהם יעזרו בקרוב הגאולה, כאשר נבאר, שימצאו חלק אנשים בישראל, אשר יחזקו עצמם לעבוד את ה' בכל לבבם ובכל נפשם הם ובניהם, והם הם שלומי אמוני ישראל עובדי ה' שבדור הזה, שבזמן שיתרבו המתפרצים העומדים לפרוץ ולהרוס דת קדשנו על ידי רבוי ספרי הפוקרים אשר יפיצו בקרב העם או שאר עצות של תאוה וחמדה שלוחי היצר הרע, הכוחות אשר יגרמו לפרוק עול מלכות שמים עול התורה והעבודה. בעת הזאת השרידים, שלומי אמוני ישראל המתחזקים ומתאמצים לשמור כל חוקי התורה שלא להתרפות ממנה, וגם את בניהם ילמדו להחזיק בתורת ה' ושלא לסור מכל הכתוב בה ימין ושמאל, בודאי מדרגתם עולה למעלה כי יגיע להם הדבר בקושי גדול ובחרוף נפש הרבה יותר מדורות הקודמים.

ידוע דאיתא ב"אבות דרבי נתן", דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, [ועיין ירושלמי סוף פרק א' דפאה] ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה, שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא, נתקיים בנו, בעוונותינו הרבים, וסר מרע משתולל על הבריות [פירוש רש"י בסנהדרין (צ"ז ע"א): כל העולם אומרין עליו שוטה הוא. היינו, משתולל - לשון שטות] ויראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים, ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם ומשארית עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים, שיחזקו בניהם בתורת ה', ואינם מהגרים ממקומם למרות ענים ודחקים למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר, בשביל חנוך בניהם לתורה וליראה. בודאי נוכל לומר, דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש, וכן הבנים השרידים אשר ה' קורא, השמים לילות כימים על תורת ה' ומשחירים את פניהם בדוחק מזונותיהם, ורק להתדבק בתורת ה' ומצוותיו כל ישעם וכל חפצם, ובזמן שמצויים להם הרבה מפריעים ומלגלים הם יחזיקו עצמם לעמוד על משמרתם משמרת הקודש בתורה ועבודה, וכל הכתוב בתורת משה ובדברי נביאים, הכל קדוש אצלם, הלא מדרגתם עולה למעלה מאוד בעת הזאת,

סימני הגאולה

וכן אלה הבנים מבחורי ישראל, אשר מצוקות הזמן עוברות עליהם, ובתוך מצוקתם יתחזקו לשמור

זכרונם לברכה (בסנהדרין דף צ"ז): שכשם שאנו מחכים כן הקדוש ברוך הוא מחכה לגאלנו, כמו שנאמר: "ולכן יחכה ה' לחנכם..." ומאחר שהוא מחכה ואנו מחכים, למה לא בא? - להגדיל שכר, ולכן לא מיהר הקדוש ברוך הוא את הקץ.

אבל כל זה כשהקבלה של יסודי הדת ושורשי האמונה היתה חזקה, ולא בא לידי רפיון בקיום התורה והמצוה מצד האמונה, אבל בעת הזאת, שבעוונותינו הרבים, קמו הפריצים ויחללו דת קודש, על ידי רבוי ספרי עמל ודעות חפשיות אשר יפיצו בקרב העם, כמו כמעט את שלהבת האמונה הטהורה מלב צעירי ישראל, והרבה התחילו למאן בקבלת אבותיהם והם חכמים בעיניהם נגד כל דורות הקודמים ומכל החכמים והנבונים וקדושי עליון, שבכל הדורות שהיו לפנינו, שמסרו נפשם על כל חוק מחוקי התורה, נקלה כבודם בעיניהם, ואף נגד רבותינו בעלי המשנה והגמרא, שהיו כמלאכי מרום מצאו איזה מהם עזות בנפשם לדבר נגדם. אוי לנו, שכך עלתה בימינו! והוא כנבואת חכמינו, זכרונם לברכה, שחוצפא יסגי, שגדלה עד מאוד, בעוונותינו הרבים, וממילא אין ביכולת האבות למסור לבנים את קבלתם הנאמנה ביסודי הדת וחביבות התורה והמצוות, מאחר שימאנו לקבל, ואם כן אין שום תועלת נרצית מאריכת הגלות, כיון שהקבלה הולכת ונפסקת, חס ושלום, [ועוד, בעוונותינו הרבים, אנו רואים לפעמים להפך שהבנים יפעלו גם על האבות לרעה], ועל כן יחיש וימהר הקדוש ברוך הוא הגאולה; לפקוח עינים עוורות לראות את אור האמת, כי חלילה לא יעזוב הקדוש ברוך הוא את בניו שידחו, וכדכתיב: "לבלתי ידח ממנו נדח", כי הם בניו בני בחוריו, אשר נטלם ונשאם מימות עולם, וכדכתיב: "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם", [פירוש, שהקדוש ברוך הוא הגלה את ישראל, שייטיבו את מעשיהם שם, כשיגיעם חמת המציק והם יוסיפו לעשות זאת גם שם, בכל זאת] "לא מאסתים ולא גאלתם לכלותם להפר בריתי איתם", ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה (מגילה י"א): "לא מאסתים" - בימי כשדים, שהעמדתי להם דניאל חנניה מישאל ועזריה. "ולא געלתים" - בימי היונים, שהעמדתי להם שמעון הצדיק וחשמונאי ובניו. "לכלותם" - בימי המון, שהעמדתי להם מרדכי ואסתר. "להפר בריתי איתם" - בימי פרסיים, שהעמדתי להם בית רבי. "כי אני ה' אלוקיכם" - לעתיד לבוא.

שני סוגי האנשים יקרבו את הגאולה

נמצא ששני סוגי האנשים, שימצאו בעת האחרונה, שניהם יקרבו הגאולה. אלה במעשיהם הטובים וגודל מצוקתם שסובלים, ואלה במעשיהם אשר לא טובים, ומובן הדבר, כי טוב יותר לאדם להיות מהטובים ולא מהרעים, וכל זה שכתבנו מרומז בתורה בפרשת האזינו, דקאי נמי בענין אחרית הגאולה (כמו שפירושו חז"ל בסנהדרין דף צ"ז), וכדכתיב: "כי ידין ה' עמו ועל עבדיו יתנחם" -

לגאלם (כפירוש רש"י), משום שגם עבדיו נתונים בצרה ויראה "כי אזלת יד" - פירוש, שאזל כוחם של ישראל להיות עוד בגולה, כי "אפס עצור ועזוב" - היינו, שאפס בהחלט כח המחזיק דת קודש, שאין בכוחם של ישראל עוד להחזיק.

וכעין זה פירושו לנו חכמינו, זכרונם לברכה, בסנהדרין שם ממקרא זה: "אין בן דוד בא, עד שירבו המלשינות". היינו, שמתעם זה "אפס עצור ועזוב", שאין בכח העומדים בראשי עם להחזיק הדת. דבר אחר - "עד שיתמעטו התלמידים", וכפירוש רש"י, שמחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב, הרי שימצאו גם אז עבדים נאמנים לו יתברך, אלא שיהיו מועטים ואין בכוחם לעצור, וכן נמצא בכתוב (ירמיה ל"א) על עת הגאולה "וזרעתי את בית ישראל זרע אדם וזרע בהמה", וכתוב בגמרא (סוטה כ"ב): "זרע בהמה קאי על אדם שאין בו לא מקרא ולא משנה ולא גמרא, והיינו שימצאו שני סוגי אנשים וכו'ל, ושניהם יהיו מסיעים לקרב הגאולה וכו'ל."

אור של תלמידי חכמים וצדיקים לימות בן דוד ולעולם הבא כיצד?

היוצא מדברינו, שבזמננו יש יותר לצפות ולקוות שיתגלה כבוד השם יתברך בעולם, וכפשטה דקרא שאמר הכתוב: "חי אני נאום ה' וימלא כבוד ה' את כל הארץ", ולפי זה צריך כל איש ישר לב להתבונן, מה יהיה כשיבוא משיח צדקינו, מי יהיה אז המאושר באדם, הלא אותם שדבקו בהשם יתברך בעת התגברות המצוקות והתלאות ועמדו על משמרתם להיות יהודים נאמנים לה' ולתורתו, על פניהם יאיר אור השם יתברך, כל אחד לפי מדרגתו בידיעת התורה ובקיום מצוותיו. כדאיתא ב"תנא דבי אליהו" פרק א': אור של תלמידי חכמים וצדיקים לימות בן דוד ולעולם הבא כיצד? וחישב שם כמה מדרגות: יש שנותנים לו מאור פנים ככוכבים קטנים, ויש - ככוכבים גדולים, [וכמו שאמר הכתוב: "ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"], ויש שנותנים לו מאור פנים כמו הלבנה בתחילת החודש, ויש כמו בחמישה לחודש, ויש כמו בעשרה לחודש, ויש כמו בט"ו לחודש, ויש כמו השמש בצאתה שעה אחת על היום, ויש כמו שלוש שעות על היום, וכל זה מרומז בכתוב: "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו", עיין שם.

ובאמת כל זה מרומז, במה שאמר הכתוב: "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו", ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה, היינו צדיק היינו "עובד אלוקים"; היינו רשע היינו "לא עבדו", אלא בין השונה פרקו מאה פעמים לבין השונה פרקו מאה פעמים ואחת, ובאורו כפי מה שהיה עמלו בתורה ביותר כך יאיר אור פניו ביותר, וזהו שאמר: "וראיתם" - היינו, שיהא נִפְרָר על אור פניו מדרגתו הגדולה יותר,

פלא הוא שישפיע דבר שכזה, אולם זהו הכח של היצר הרע החיצוני, והרי כל כך גדול כוחו עד שיתכן שירבעם בן נבט יאמר: "לא בעינא", על מה שהקדוש ברוך הוא תופסו בבגדו ואומר לו: "אני ואתה נטייל בגן עדן", אם כן מה הפלא שאנו נתונים תחת השפעתו.

אותן אלפים שנפלו בימי דוד, לא נפלו אלא על שלא תבעו בנין בית המקדש.

כוחם של ישראל להחיש הגאולה בתפילה

אמרו חכמינו, זכרונם לברכה, (במדרש תהילים מזמור י"ז ובמדרש שמואל פרשת לא): כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד, לא נפלו אלא על שלא תבעו בנין בית המקדש, והלא הדברים קל וחומר; ומה אם אלו, שלא נבנה בימיהם ולא נחרב בימיהם כך נעשה להם ונענשו על שלא תבעו בנין בית המקדש. אנו שנחרב בימינו והיה בימינו ואין אנו מתאבלים ולא מבקשים רחמים על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו חסידים הראשונים, שיהיו ישראל מתפללין שלוש תפילות בכל יום: אנה השב שכינתך לציון וסדר העבודה לירושלים, ותקנו "בונה ירושלים ה'" ברכה בפני עצמה בתפילתה, ובברכת המזון בצווי משה רבינו, עד כאן לשון המדרש, (ועיין עבד המלך שמואל ב' כ"ד).

כתב על זה הרמב"ן (במדבר ט"ז כ"א), וזה לשונו: ואני אומר בדרך סברא, שהיה עונש על ישראל בהתאחר בנין בית הבחירה, שהיה הארון הולך מאוהל אל אוהל כגר בארץ, ואין השבטים מתעוררים לאמר: נדרוש את ה' ונבנה הבית לשמו, כענין שנאמר: "לשכנו תדרשו ובאת שמה", עד שנתעורר דוד לדבר מימים רבים ולזמן ארוך, שנאמר: "ויהי כי ישב המלך בבית ארזים וארון האלוקים יושב בתוך היריעה", והנה דוד מנעו ה' יתברך [מלבנות הבית]... ונתאחר עוד הבנין עד מלך שלמה, ואילו היו ישראל חפצים בדבר ונתעוררו בו מתחילה, היה נעשה בימי אחד מהשופטים או בימי שאול המלך או גם בימי דוד, כי אם שבטי ישראל היו מתעוררים בדבר לא היה הוא הבונה, אבל הם היו הבונים, אבל כאשר העם לא השגיחו ודוד הוא המשגיח והמעורר, והוא המבין הכל היה הוא הבונה... ועל כן נתאחר הבנין כל ימי דוד בפשיעת ישראל, ועל כן היה הקצף עליהם, ועל כן היה המקום אשר יבחר ה' לשום שמו נודע בענשם ובמגפותם, והכתוב ירמוז כל זה שנאמר: "כי לא ישבתי בבית מן היום אשר העליתי את ישראל מארץ מצרים עד היום הזה", עד כאן לשון הרמב"ן. **הרי** עד כמה גדול כוחם של ישראל, על כן נתעורר לתפילה להחיש את בנין בית המקדש השלישי, במהרה בימינו אמן.

למה נקרא שמו של מרדכי "היהודי" ששמו עצמו מטריפות, ושמו גם על אסתר ונערותיה

איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי ר' שמעיה אומר וכי לא היה יהודי בשושן הבירה אלא אלא מרדכי בלבד והא כתיב (שם ט)

כל הנושא פנים אל התורה זוכה לקבל פני השכינה **ומסיים** שם ב"תנא דבי אליהו" זה הכלל - כל הנושא פנים אל התורה זוכה לקבל פני השכינה, אבל המזוהם בעבירות אינו מסב בפני המלך. [פירוש: אפילו לאחר שיקבל עונשו בגהינום ויתנקה מעוונותיו, אינו זוכה לקבל פני המלך, וכענין שאמרו חז"ל: המחליט עצמו לעבירה אין לו מחילה לעולם]. במה דברים אמורים? - בזמן שלא עשה תשובה, אבל אם עשה תשובה ומת, הרי הוא צדיק עולם לכל דבריו,

וכעין זה איתא שם גם כן (בפרק ח'), וזה לשונו: כבוד ועזו לצדיקים לעתיד לבוא ולעולם הבא. כיצד? הקדוש ברוך הוא יושב בבית המדרש שלו, וצדיקי עולם יושבים לפניו ולכל אחד ואחד נותנין לו מאור פנים לפי התורה שיש בו.

בסוף הגלות ימצאו דעות נפסדות, ויש שעל ידי זה יבדלו מן התורה ומן המצוות

דע עוד, לפי מה שבארנו למעלה, דבסוף הגלות ימצאו דעות נפסדות, ויש שעל ידי זה יבדלו מן התורה ומן המצוות, ועל כן האנשים שיתחזקו אז לילך בדרכי ה' וללמוד תורתו ולקיים מצוותיו, יקראו אז בשם "צדיקים", וזהו שאמר הכתוב: "ועמך כולם צדיקים" - היינו, אותם שישארו לצד ה' ולא יתפתו לפושעים. (כן כתב ב"אבקת רוכל" תלמידו של הראשון ז"ל) ועל כן צריך כל איש להתחזק כעת בידיעת התורה ובקיום מצוותיו, דאחר שיבוא משיח שוב נקראים אותם השנים "שנים אשר אין בהם חפץ", וכמו שאמר הכתוב (קהלת י"ב א'): "וזכור את בוראיך בימי בחורותיך עד אשר לא יבוא ימי הרעה, והגיעו שנים אשר תאמר: אין לי בהם חפץ", ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה, (שבת קנ"א): אלו ימות המשיח, שאין בהם לא זכות ולא חובה, והטעם כי אז יתבטל היצר הרע.

כח היצר שמפתה את האדם לכבוד עצמי

וזהו גם כוחו של היצר הרע החיצוני, ולכן גדול מאוד מאוד כוחו, וכמו שכתב ה"מסילת ישרים" פרק י"א, וזה לשונו: שכבר היה אפשר שיכבוש אדם את יצרו על הממוז ועל שאר ההנאות, אך הכבוד הוא הדוחק, כי אי אפשר לו לסבול ולראות עצמו פחות מחבריו. כללו של דבר, הכבוד הוא הדוחק את האדם יותר מכל התשוקות והחמדות שבעולם, וממשיך ה"מסילת ישרים" להוכיח את דבריו. מי גרם לקרח שיאבד הוא וכל עדתו עמו? אלא מפני הכבוד.

והנה אם כן, כמה פשוט שיתכן ונמנעים מלעסוק במוסר ולהתחזק בתפילה מפני הכבוד, מפני שיש אנשים שאינם מעריכים כל כך את העמל בעבודת ה' יתברך, וכן ימות המשיח אינם מעוררים אותנו להתחזק בעבודה, משום שאנשי העולם אינם מתפעלים מהדבר, וכח ענין זה גדול, עד שיכול לבטל את הרושם גם אצל המבין, אמנם לכאורה,

את דוד בן קיש שהקיש על דלתי רחמים ונפתחו לו. ר' שמעון אומר בא וראה חכמתו של מרדכי שהיה יודע בשבעים לשון והיה מרדכי בלשון והיה יושע בשער המלך לראות שלא תטמא אסתר ונערותיה בכל מאכל אסור וכו'.

(פרקי דרבי אלעזר פרק ו')

והיהודים אשר בשושן, אלא לפי שהיה יהודי צדיק ובן אבות ומזרע המלוכה והיה עוסק בתורה כל ימיו ובפיו לא היה נכנס מאכל אסור לפיכך נקרא איש יהודי ושמו מרדכי לפי השיתה תפלתו נכנסת לפני הקדוש ברוך הוא כמר דכי בן יאיר שהיה מאיר פנים בהלכה בן שמעי שיצא לקלל

הַרְשָׁבִי קוֹבֵעַ:

בְּסֵפֶר הַזוהַר יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים

מִחַפְּשִׁים מְפִיצִים לְמִלְיוֹנֵי דְפֵי הַזוהַר בְּכָל הָעוֹלָם

מִחַפְּשִׁים תּוֹרְמִים לְהַדְפִּים מִלְיוֹנֵי דְפֵי הַזוהַר

לְחַלְקֵם לִ"ט מִלְיוֹן יְהוּדִים בְּחָנָם.

הָאֵם יֵשׁ מִחֶשֶׁב שְׂיוֹכַל לְחַשְׁבוֹן אֶת הַזְכוּת הַגְּדוֹלָה שְׂיֻכּוֹלִים

לְזָכוֹת בְּכֶסֶף קָטָן?

סֵפֶר הַזוהַר הַקְּדוּשׁ חָק לְיִשְׂרָאֵל דְּהַ יּוֹמֵי
עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ – מְנוֹקֵד מְפַסֵּק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
מְסוֹדֵר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

**וְכָל מִי דְאֶשְׁתַּדַּל לְקַרְא אֶת הַזוהַר הַקְּדוּשׁ
אֶפִּילוֹ בְּקַרְיָאָה לְבַד וּבְגַמְגוּם, הֵרִי הוּא פְּהוּגָה
וּמְפִרֵשׁ אֶת הַשֵּׁם, שְׂיֵישׁ כּוּחַ בּוֹ לַעֲשׂוֹת נְסִים
אֶפִּילוֹ בְּלֹא יְדִיעָה, וַיִּגַּן עָלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
הַבָּא [הַגְּהוֹת הַרַמְ"ז – ר"מ זְכוּתָא קַע"ח].**

